

ninger man vil, man gaae ved disse Beregninger ud fra, hvilke Data man vil, noget positivt Beviis vil dog ikke kunne føres for, hvilken Bruttoindtægt en Bane, og altsaa ei heller denne Bane, vil give; men jeg troer dog ikke, det kan siges at være en høi Beregning, man gjør, naar man gaaer ud fra, at Bruttoindtægten vil blive det Mindste, som den er paa nogen af alle de nordeuropæiske Baner, at den navnlig vil blive som Bruttoindtægten paa den sydslesvigiske Bane, en Bane, der betaler sig meget slet. Det er altsaa Udgangspunktet. Om der maatte kunne indvindes Noget mod de andre Beregninger, skal jeg albeles lade staae hen. Det er for udtryffeligt at møde den Indvending, som kan opstilles mod alle saadanne Beregninger, strax forubskiftet, at der naturligviis lader sig indvende Meget imod det Slags Calculer; men Beregningen er besuagtet opstillet for dog at vise, hvorledes Tanken i Regjeringens Plan er. Man er altsaa gaaet ud fra en bekjendt Størrelse, fra Bruttoindtægten paa den sydslesvigiske Bane, og har argumenteret derfra, altsaa fra en Bruttoindtægt af 20,000 Rd. pr. Mil. Det er dog givet, at der altid maa blive en Bruttoindtægt; det kan være, at den bliver overmaade lille, men Noget maa den altid blive, og naar Staten faaer en vis Andeel af Bruttoindtægten, saa er det klart, at Renten af den Capital, som anvendes til Banens Bygning, maa derved blive forminsket.

Der er spurgt, om det er Meningen med Loven, at man ikke kunde anvende § 2 undertagen tillige at være istand til at anvende § 3; jo, det er ganske vist Meningen. Man vil nemlig ikke kunne anlægge en Bane for den Priis, som ibetmindste Regjeringen har tænkt sig, medmindre man har en Forpagter, som leverer Driftsmaterialet, hvorved jo Anlægsomkostningerne, og altsaa ogsaa Renten af Anlægscapitalen, betydelig forringes. Bestemmelsen i § 4, om Indbetalingen af et Beløb fra Forpagterens Side, troer jeg er ganske berettiget; i alt Fald staaer den der ikke for at vildlede Nogen ved Bestemmelsen af Planen. Det er jo naturligt, at man vil søge at erholde Sikkerhed hos Forpagteren; at han indbetaler et saadant Beløb, som i den Tid, Forpagtingen

værer, med Renter og Rentesrenter kan naa de udstedte Obligationers Beløb, er dog altid nogen Sikkerhed. Kan man faae en større, saa vil det være godt; den i Lovudkastet opstillede Sikkerhed troer jeg i alt Fald nok kan erholdes, og der bliver jo desuden ogsaa givet Sikkerhed i det anstaaende Driftsmateriel. Naar Forpagtingen opsiges Forpagteren for i den Forpagtningstidens Udløb, saa faaer han naturligviis „selve“ det indbetalte Beløb tilbage, som der staaer i Udskatet, men ikke de Renter og Rentesrenter, som i den Tid, Forpagtingen har været, ere lagte op. Man kan jo ganske vist sige, at Forpagteren nok vil indrette det saaledes, at Staten i Grunden bliver den, der kommer til at betale Indskuddet, idet han naturligviis ved Contractens Afslutning vil tage i Beregning, at et saadant Beløb skal indbetales; dertil siger jeg: ja, det er ganske rigtigt; til Syvende og Sidst bliver det Staten, der kommer til at betale; men det vil vistnok være meget vanskeligt at opstille nogenformelt Garantii i denne Henseende paa en for Staten forbeelagtigere Maade. Findes der en bedre Maade at tilvejebringe Sikkerheden paa, kan jo Regjeringen naturligviis kun med Anerkjendelse tage imod et Forslag derom og søge at staae det antaget.

Forsaavidt der er anket over, at Regjeringen ikke har indsat i Loven de forskjellige Punkter, som den eventuelle Linie skulde berøre, skal jeg bemærke, at Grunden dertil har været den, at man har frøgtet for strax at fæste dette hele Spørgsmaal ind i Discussionen. Saaledes som Regjeringen opfatter Sagen, er Forslaget et Tilbud om et Ansvar, som Regjeringen er villig til at bære, istedetfor at den tidligere Lov, ved at nævne Rekningsliniens Punkter, herfor fritog Regjeringen, og det er derfor foreslaaet, at Linien alene betegnes ved Angivelse af dens Endepunkter, og derved, at den nødvendig maa lægges der, hvor de to forskjellige Formaal, at erholde en meget billig Bane og at erholde en god Trafik, kunne mødes og fyldestgøres. Naar Forpagteren opnaaer at kunne erholde en Trafik, der svarer Regning, saa svarer Banen ogsaa Regning for Staten. Men vil Rigsdagen lette Regjeringen dette Ansvar